

La Montse Verjuan, filla de Gualba de Dalt, al Montseny, i que va viure molts anys a Sant Fost de Campsentelles, al Vallès Oriental, va començar a festejar a Sant Feliu de Buixalleu, a la província de Girona, on els seus pares tenien la segona residència, i quan es va casar s'hi va quedar, a la finca de pagès dels seus sogres, que tenien bestiar. Aquell, però, no era el seu lloc: **"Vaig intentar ajudar, però no era el meu ambient, allò, s'acabava. Llavors vaig tenir la sort de conèixer el senyor Junca, d'Arbúcies que em va dir que hi havia una plaça de gestoria a Breda, que m'hi presentés, que me la donarien, i així va ser."**

Poc després la Montse va tenir una filla, al darrera bessonada, i en aquell moment tothom va creure que ho deixaria, però no: **"Amb les tres criatures em vaig veure una mica angoixada, que la feina augmentava cada vegada i m'exigia més dedicació, però vaig trobar la solució posant un cangur a casa de cinc a set de la tarda, que era quan jo mantenia oberta la gestoria. Amb aquesta petita llibertat, d'altra banda, jo aconseguia sortir de casa, que sempre va bé."**

Arribem d'aquesta manera a l'any 1988, **"quan es va muntar la sucursal a Girona de Generali, que avui és una gran companyia d'assegurances. Em van comunicar que hi havia una plaça a la zona, me la van donar a mi i vaig anar treballant amb eils, conscient que el poble de Breda no creixia com jo necessitava en la relació dedicació-ingressos, no era prou rendible."**

Llavors la Montse va començar a **"alliberar-se"** una mica dels nens, perquè eren a la guarderia, va agafar una treballadora i es va treure **"el títol de Finques"**. I així arribem fins a l'actualitat, quan aquesta dona té dues agències immobiliàries, Finques Montserrat a Sant Feliu de Buixalleu, i Finques Breda, des de fa cinc anys, que valora com una **"prova de foc"**. Tot seguit ens ho explica.

"Jo em considero una persona molt espiritual, i això és el que m'ha ajudat a superar-ho tot. No en va, estem parlant d'un poble que té tres mil habitants, on tots ens coneixem, i no pots obrir i tancar empreses cada dia. Es tracta d'aguantar, de tenir fe en allò que fas. Avui treballen amb mi tres noies -afegeix- que hi són des de fa més de deu anys, des que en tenien setze, i les respecto al màxim. Ens avenim molt en el treball."

La Montse pensa que els seus clients han trobat en elles **"comprensió i humanitat"**, i que aquestes són qualitats eminentment femenines: **"Les dones tenim més intuïció i això ens permet saber en cada moment què hem de dir i què no hem de dir. De vegades el client està buscant unes respostes concretes i tu les hi has de donar."**

No sempre ha estat així, en qualsevol cas. **"La dona abans tenia menys credibilitat -assegura la Montse-. L'any 1994 vaig fer un edifici d'oficines de lloguer i la gent deia que no les llogaria, però jo els deia que quan acabés ja tindria tot ple. Vaig començar les obres a primers d'any i el dia del meu sant ja feia l'inauguració. Vaig moure tots els industrials i avui en dia em respecten tots, perquè ho vaig complir."**

Això no obstant, encara quedava gent per convèncer: **"Un dia em va trucar una peixatera de Barcelona, em va demanar de veure**

parcel·les, i de l'altre costat del telèfon vaig sentir que deien: '¿Com vols que aquesta persona amb aquesta veu de bleda et pugui ensenyar parcel·les?' Quan van venir al despatx, després de parlar amb ells, els vaig dir: 'Vosaltres no busqueu una parcel·la, busqueu una casa. Ara no us la puc ensenyar, però aneu a dinar aquí, de part meua que us tractaran bé, i a les quatre us ensenyo dues o tres coses que us podrien interessar'. A les cinc els havia venut una casa, i la dona reconeixia que s'havia equivocat amb mi. La conclusió és que no pots tenir idees preconcebudes amb la gent."

La Montse fins i tot va haver de lluitar a casa, en aquest sentit: **"Quan el meu marit es va assabentar que estava casat amb una dona empresària es va posar en disposició d'ajudar-me, i avui és l'únic home del despatx, que ve a les tardes a donar un cop de mà, però en un principi li va costar. Sempre que posava un tema damunt la taula, que volia fer, ell em deia que no, mentre el meu sogre m'animava a tirar endavant."**

Cal assenyalar que el problema no era de dependència econòmica: **"Jo sóc del parer que una dona ha de ser completament lliure, que no s'ha de lligar a ningú. Jo vaig deixar sempre molt clar que volia ser independent de pares i marit i, encara que els va costar d'acceptar, finalment em vaig sortir amb la meua. Els diners, si tens llibertat, ja vénen, no en calen molts per ser lliure, treballar i ser feliç, però has de tenir algú que confii en tu."**

Per això -entre d'altres coses-, els fills de la Montse sempre han participat **"en tot i de tot"**. La seva mare els ha educat perquè sàpiguen ser agraïts, ho han après molt bé, i ja només els donarà un consell, quan hagin de triar entre seguir estudiant o posar-se a treballar: **"No vull que se sacrificuin per uns grans projectes si després no s'han de poder realitzar. La formació és molt important, però encara ho és més ser feliç i poder gaudir de la vida."**

Quant a això, aquesta empresària apunta que **"la saturació professional no és tanmateix culpa de la dona, senzillament ha demostrat que va i que ha de ser present a tot arreu"**, i afegeix que no pots passar-te la vida estudiant perquè tot passa molt de pressa i després et falta experiència, perquè la dona que vol tenir fills també vol gaudir d'aquesta etapa: **"Les universitats estan saturades d'alumnes que no podran fer allò pel qual s'estan preparant, mentre que jo sóc feliç amb la meua feina, i tinc tot allò que la vida m'ha donat."** La Montse ho té tan clar que llença aquest missatge a qui la vulgui escoltar: **"Jo sóc partidària de donar els fills tots els estudis que puguis, però també s'ha d'intentar esbrinar què volen, perquè serveixin. Tant pot ser pagès, com advocat; l'única finalitat de la vida és ser feliç i... ¿quantes persones hi ha, que siguin felices a la seva feina?"**

I afegeix: **"La dona ha de donar i ensenyar allò que porta a dins, que sense ella poques coses tindrien sentit. S'ha d'admetre tanmateix que conviure amb una empresària que alhora sigui mare i dona és difícil, però gràcies al sisè sentit tot pot funcionar. A la dona que vol ser empresària, finalment, només li diria que tingui fe en allò que vol fer."**

Montse Verjuan - Breda (la Selva)